A°. 1840. N°. 43.

DONDERDAG, DEN 28sten MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 25 *Mei* 1840.

Door Zijne Majesteit den Koning, is bij besluit van den 5den Februarij dezes jaars, No. 104:

1°. Goedgekeurd en bevestigd, de navolgende door den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, gedurende den jare 1838, gedane aanstellingen en bevorderingen, als:

Van J. FROUIN, tot Lid van den Koloniaten Raad.
» J. ELLIS, tot Secretaris bij het Gemengd Geregtshof tot Wering van den Slavenhandel.
» A. ALLAN, tot Directeur bij de Houtvelling te *Coppename*.
» A. J. POLAK, tot Tweede Kommies bij de Magazijnen.
» L. P. VAN AMSON, tot Klerk bij het Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen.
» E. T. A. GREEBER, tot Klerk bij den Koloniaten Ontvanger en Betaalmeester.
» K. J. N. VAN KEMPEN, tot Klerk bij de Magazijnen.
» S. A. C. FLU, tot Klerk bij de Administratie van Financien.
» C. L. D'HOND, tot Bijlegger bij de Aucaner-Boschnegers.
» J. F. MULLER, tot Blank-Officier bij de Houtvelling te *Coppename*.
» J. WILSON, tot Idem.
» J. B. WILLEMS, tot Beambte van Policie.
» J. M. VINMANS, tot Veldwachter.

2°. Goedgekeurd en bevestigd, het verleend *eervol* ontslag:

Aan G. C. B. WEISSENBRUCH, als Lid van den Koloniaten Raad.
» G. S. DE VEER, als Secretaris bij het Gemengd Geregtshof tot Wering van den Slavenhandel.
» N. ROJER, als Stads Heel- en Vroedmeester. — En voorts het verleend *ontslag* van E. A. VON WILLWEBER ET ALSTAEDT, als Klerk bij het Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen.

3°. Goedgekeurd en bevestigd, de door den Gouverneur Generaal gedurende opgemelde tijdvak gedane aanstellingen en bevorderingen bij de *Landelijke Schutterij*, als:

Van J. DE NIEFELD, tot Eersten Luitenant, C. F. BERNHARD, tot Tweeden Luitenant en L. SLOTENMAKER, tot Vaandrig, in de divisie *Thorarica*.
» M. MONTECATTINI, tot Eersten Luitenant en D. M. UHLENKAMP, tot Tweeden Luitenant, in de divisie *boven Commewijne*.
» F. F. CANNEGIETER, tot Tweeden Luitenant in de divisie *boven Cottica*.
» D. J. MAIJ, tot Vaandrig in de divisie *Saramacca*.
Van J. CRUICKSHANK, tot Tweeden Luitenant en J. TYNDALL, tot Vaandrig, in het Neder-district *Nickerie*.

4°. Goedgekeurd en bevestigd, het verleend *eervol* ontslag aan de Officieren bij de *Landelijke Schutterij*, als:

Aan F. J. DOMHOFF, als Eersten Luitenant in de divisie *Thorarica*.
» J. A. W. RIVOIRE, als idem, in de divisie *boven Commewijne*.
» P. NOBEL, als Tweeden Luitenant in de divisie *boven Cottica*. — En
» W. HUMPHREIJS, als Vaandrig in de divisie *Saramacca*.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 27 *Mei* 1840.

Tot informatie van belanghebbenden dient, dat de Commissie tot aanneming en beoordeeling der aangifte van verkochte *Dram* en *Melissie* en der revenuen van Houtgronden, *voor deze week* vergaderen zal op ZATURDAG den 30sten dezer, in plaats van op Vrijdag te voren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 27 *Mei* 1840.

Door Zijne Majesteit den Koning, zijn bij besluit van den 5den Februarij ll., No. 104:

1°. Goedgekeurd en bevestigd, de na te noemene door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, gedurende den jare 1838, gedane aanstellingen van Officieren bij de Schutterij van *Paramaribo*, als:

Van PIETER FIERS SMEDING, tot Luitenant Kolonel.
» JACQUES FRANÇOIS ROUX, tot Kapitein.
» SAMUEL SOESMAN en GEORGE DE MEINERTZHAGEN, tot Eerste Luitenants.
» JOHANNIS ELLIS, JOSEPH NUNES, SALOMON SOESMAN JR. en CHARLES DEL PRADO, tot Tweede Luitenants.

2°. Goedgekeurd en bevestigd, het in der tijd uit de voormelde Schutterij verleend *eervol* ontslag:

Aan NICOLAAS ROJER, als Chirurgijn Majoor.
» EGBERT VAN EMDEN, als Kapitein.
» WILLEM HENDRIK RINCK TILENIUS KRUIJTHOFF, als Eerste Luitenant. — En
» NICOLAAS GERRIT VLIER, als Tweede Luitenant.

3°. Goedgekeurd en bevestigd, de in der tijd gedane aanstellingen van Officieren bij de Schutterij van *Curaçao*, als:

Van ROELOF DIRK SCHOONEWOLFF, tot Eerste Luitenant en JAN HERMANUS RÖMER, tot Tweede Luitenant.

4°. Goedgekeurd en bevestigd, de in der tijd gedane aanstellingen van Officieren bij den Landstorm te *Curaçao*, als:

Van JOHAN HERMANUS LAUFFER en JACOB LAUFFER, tot Tweede Luitenants.

5°. Goedgekeurd en bevestigd, het in der tijd verleend *eervol* ontslag:

Aan GODHELP ISRAEL HOIJER, als Eerste Luitenant bij de Schutterij te *Curaçao*; — en van WILLEM CRANEVELD HOIJER, als Eerste Luitenant bij den Landstorm aldaar.

De Kapitein Adjudant,
F. C. COBLIJN.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvende besteden, de *onmiddelijke* levering van diverse *FORNITURES* en *BLIKWERKEN* voor 's Lands Hospitaal, vermeld op de specifieke lijsten welke benevens de condities en voorwaarden, voor de gegadigden ten zijnen kantore ter inzage liggen; alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot MAANDAG den 1sten Junij aanstaande, des morgens ten NEGEN ure.

Paramaribo, den 25 *Mei* 1840.

De Administrateur voornoemd;
CH. LEERS.

(26268.) Van wege het Collegie van Commissarissen tot de *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat de Wed. SALOMON ALBERGA geboren BRANDON, als Erfgename van hare onlangs overledene Zuster SARA DAVID HOHEB BRANDON, zich bij rekweste aan het Collegie heeft gewend, met verzoek dat aan haar mag worden uitgekeerd, het provenu van zekeren Slaaf *JOHANNES*, gevonden in den Boedel van de op den 4 September 1833 overledene Wed. M. H. BRANDON; — zullende, wanneer daartegen geene oppositien mogte inkomen, door welgemeld Collegie, na verloop van *zes* weken, daarop worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo, den 26 *Mei* 1840.

De Secretaris *ad interim*,
F. C. COBLIJN.

De Geheimzinnige Brik.

Het was in den tijd van Keizer Napoleon; Albion blokkeerde alle Fransche havens; de kapergasten werden dan ook als dwazen beschouwd, want meestal kwamen zij in de Plymouthsche gevangenholen te land. Ieder bleef te huis, en de Fransche zeemagt had toen veel overeenkomst met een oud, haveloos wrak, dat in het dok is opgelegd en zich daar als een schoothondje in de zon koestert.

Hier en daar vertoonden zich toch nu en dan eenige stoute knapen; zij vreesden storm noch Engelschen, en gaven *John Bull* van tijd tot tijd eene geduchte veeg uit de pan, bij wijze van vereffening en om er de gewoonte niet geheel en al van te verliezen.

Kapitein Kerkoff nu, was een' van die snaken. Een ware *Breton*; hard, zwart en onbuigzaam als eene handspaak; dorstig als een kok, verliefd als een adelborst; en daarenboven goed kerksch, want nooit vergat hij, op den dag van zijn vertrek, aan boord de Mis te laten lezen; maar, nog eens, hij was daarom niettemin een zeewolf, die een haai wel op eene pijp tabak had durven vragen.

In spijt der Britten, schuimde Kerkoff wakker de Noordzee, en hij zwierf met zijn' schooner *de Sans Quartier*, — een juweeltje in zijne soort — op den uitkijk, en de huik naar den wind hangende, met de handen in zijne zakken, in afwachting, dat hij ze in een's andermans kon steken.

Dien dag rookte hij, en smookte zoo dapper, dat de door hem opgeworpen tabaksdamp den gezigteinder, om zoo te zeggen, benevelde.

Maar, geef acht! eensklaps bemerkte de in rook gehulde kaperkapitein, wiens arendsoog door alle mogelijke mist, kruiddamp en tabaksrook wist te dringen, — de schim, de schaduw, de *silhouet*, of zoo als gij het noemen wilt, van eene brik, die den wind inkneep, en regt toe op den *Sans Quartier* aankwam.

Nog keek hij, toen de wacht in de mars begon te roepen: *»Een zeil aan stuurboord!"*

Kerkoff zag nooit mis.

»Wie is die hond, die in mijn vaarwater durft komen? Ziet die blinde vink den *Sans Quartier* dan niet!...." Kapitein Kerkoff stampvoette. »Als ik mij niet bedrieg, is het een *English Dog*, die voor zijne gezondheid een luchje op de Fransche kust komt scheppen. Kom aan, jongens! aan de stukken! met alle magt! alle zeilen bij! en zendt *hem* daar ginds een *visite*-kaartje, want men kan een kaper zijn, en daarom toch de burgerlijke beleefdheid in acht nemen!"

Naauwelijks was het laatste woord gezuit, of een kogel nam de reis aan, drong door den nevel heen, en zeer denkelijk in het zeiltuig van den geheimzinnigen brik.

Toen was het aan boord van den *Sans Quartier* een oogenblik van algemeene verwachting; hoewel het verzoek om de vlag te hijschen door den voorstander *der burgerlijke beleefdheid*, op eene vrij onzachte en ongewone wijze gedaan was, werd het toch begrepen, want terstond zag men een Engelsch vlagje langs een kardeel glijden, en aan den top fladderen....

»Goed!" zeide Kerkoff, en stopte zijn eigen pijp. »Aan de stukken, jongens!" en opgepast! niet afvuren vóór het *commando!* of de duivel zal u halen!"

De *Sans Quartier* schoot op zijne prooi toe gelijk eene waterraaf, met uitgespreide vlerken.

De stelling van de brik was blijkbaar hopeloos, want reeds geraakte zij onder bereik van 's vijands geschut, doch niet de minste verandering werd men in wendingen of bewegingen van den zwijgenden vreemdeling gewaar. De beide vaartuigen vormden nu in hunnen loop een' scherpen hoek, welks hoekpunt ook het punt van vereeniging moest worden; zij naderden elk in zijne rigting; en in weerwil van de toenemende mist, waren voor den schooner reeds alle de scheepsbewegingen van de ongelukkige brik zigtbaar geworden. Doch naarmate dit vaartuig duidelijker en duidelijker werd, teekende zich ook de uiterste verrassing op de gelaatstrekken van Kerkoff en zijne manschap.

»Wat is dat voor eene schuit?" zoo barstte de kapitein nu los, en, een slecht teeken!.... hij hield op met dampen, »wat is dat! wat is dat!.... Jongens hebt ge ooit zulk eene toetakeling gezien!? Dat gelijkt meer op eene télégraaf dan naar een' brik! Ik zou zeggen, dat men met zulk eene uitrusting drie dagen noodig moet hebben om een glas water door te zeilen, en *onze vriend* dáár viert den kabel nog al tamelijk wèl, of ik verkijk mij.... Dáár steekt iets achter, dat bevalt mij niet, ik begrijp er niets van."

De manschap zweeg, maar dacht er niet minder om. De verrassing der zeeschuimers was ontsteltenis geworden, en deze spoedig tot angst overgeslagen.

Alle toebereidselen waren intusschen gemaakt; de kanonniers stonden achter hunne stukken, de lonten rookten.

»Opgepast!" schreeuwde Kerkoff, »een brik of een klooster, het doet er niet toe; ontspringen zal hij den dans *niet*. Wij moeten nader kennis maken: ik wil er het *mijne* van hebben! Opgepast! mannen! hij is nu degelijk onder bereik!.... vuur!... voor den.....! vuur!"

Eene vervaarlijke ontploffing deed den *Sans Quartier* opspringen, sidderen en kraken.... Toen de digte rookwolk langzaam was opgetrokken, zochten honderd ongeduldige oogen de vijandige brik op de plek, waar men haar een oogenblik te voren had zien dobberen.... De brik was verdwenen!

»In den grond!...." riepen een twaalftal stemmen, met ontzetting.

»Stilte! oude babokken!" brulde Kerkoff, »of..."

De Kaperkapitein rolde nu zijn' ontstelden blik over den ganschen schooner rond: gevestigd hield hij dien eindelijk op bakbord, en aller oogen wendden zich met het zijne naar dien kant.... Dáár lag de brik en zweefde met vrouwelijke bevalligheid over de golven, en hare zeilen waren opgerold!

O! maar nu ging van den *Sans Quartier* een luide kreet op; eene lang bedwongen reeks van vloeken en uitroepingen, en daarop volgde weder eene stilte; eene bange, doodstilte.

»Schiet er op in!... vuur!.." schreeuwde Kerkoff, met heesche en bevende stem.

Ditmaal vloog de volle laag niet zoo gezwind uit de heillooze geschutpoorten, want het zonderlinge van dit voorval had velen der manschap onwillekeurig van hunnen post doen gaan; de schoten vielen nogtans, maar reeds was de brik niet meer onder bereik van des schooners kogels, die van golf op golf huppelden en in het schuim verdwenen. Zonder zeiltuig of roer; had zich de brik, als op een' tooverslag, pijlsnel verwijderd en bijkans geheel in de mistdampen verloren. Weldra was niets meer van haar zigtbaar...

Met stomme verbazing had Kerkoff alle bewegingen van het raadselachtige vaartuig nagegaan. Op zijn' roerstuk leunende, staarde hij nog in de rigting, in welke de zonderbare bodem was verdwenen, toen de ruwe stem van zijn' bootsman hem aan zijne blijkbare ontroering en angstvallige afgetrokkenheid ontrukte.

»Kapitein!"

De Kapitein keerde zich schielijk om.

»Nu!"

»Hebt ge die brik wel gezien, Kapitein?"

»Wat b..... denkt ge dan, dat ik scheel zie?"

»Nu dan, Kapitein! de duivel mag mij tot karbonade roosten, als die brik niet dezelfde is, als degene, die wij, het is van daag juist een jaar geleden, op de hoogte van Brest, in den grond schoten."

»Wat babbelt gij nu weder"

»Ja, kapitein, van daag juist een jaar geleden: denk maar eens na; het was op den Vrijdag voor Paschen, vraagt ge mij nu, wat ik er van denk, dan zal ik u antwoorden, dat de manschap zeker vergeten had zich van de noodige kwijtschelding te voorzien, en daarom komen nu hunne geesten op de schim van het schip ons lastig vallen.

»Gij zijt een vervloekte gek!"

»Dat is wel mogelijk kapitein"

»Scheer u weg, naar uw' post, oude ezel!"

De oude zeebonk ging schoorvoetende heen en schudde bedenkelijk het hoofd. Kerkoff keek over boord, scheen in gedachten verzonken en spuwde nu en dan tot tijdverdrijf in de zee.

Het was nacht geworden en de *Sans Quartier*, door eene stijve koelte begunstigd, doorkliefde luchtig het sop. Nog dacht en sprak men over eene zoo wonderbare ontmoeting, toen plotseling een luid geroep op het verdek weergalmde. Kerkoff ligtte het hoofd om hoog en sprong van schrik drie treden achteruit.

De brik stevende boord aan boord met den schooner, en alle hare zeilen waren opgegijd.

Tusschen de masten van dat raadselachtige vaartuig verhief zich eene vervaarlijke kolom, die rook, vonken en vlammen braakte: slechts één wezen stond aan het roer.

»De *Vliegende Hollander!* (*)" stamelde eene dofle, door angst gesmoorde stem.

»De *Noordweegsche Brik!!* (*)" mompelde eene andere.

»Al was het *Beëlzebub* in persoon! ieder op zijn' post, en vuur op den hond!.... vuur!!.... vuur!!...."

Zoo luidde het donderende antwoord van den kapitein.

Maar ter naauwernood had hij zijn *commando* uitgebulderd, of het vreeselijke schip als had het Kerkoff's verderfelijke bevelen gehoord; verscheen nu aan de andere zijde van den schooner, altijd zwart, altijd met zijn' eenigen stuurman en zijne vurige kolom. Het was zoo digt bij den *Sans Quartier*, dat men aan boord van den kaper het zieden en gonzen der vlammen kon hooren, en door de schutpoorten heen, eene open hel bespeurde, te midden van welke zich eenige zwarte gedaanten bewogen.

Nu durfde op den Franschen schooner niemand meer kikken of mikken, de geheele manschap was op de knieën neder gezegen, en toen de dag aanbrak, lag kapitein Kerkhoff nog blootshoofd en met den rozenkrans tusschen de vingers, op de plaats, waar hij op dat ontzettend oogenblik was neder gevallen.

De brik was weg- en bleef weg....

Nimmer heeft men regt geweten, dat de geheimzinnige brik, die Kerkoff en zijn scheepsvolk zoo veel schrik aanjoeg, toch eigenlijk geweest is.

Opmerkelijk is het echter, dat een weinige later de Engelsche nieuwsbladen de belangrijke tijding mede deelden, dat juist op hetzelfde tijdstip te *Londen* eene stoomboot was binnen gekomen. Die stoomboot was, namelijk, de eerste, welke een' zeetogt had durven ondernemen.

(*) Twee spookschepen, die in de zeemans-sprookjes te huis behooren.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.